

Titel: Ordet og dets Bestanddele, [14-30] 102-2110

Citation: "Ordet og dets Bestanddele, [14-30] 102-2110", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 5. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_102-shoot-wacc-1992_0005_102_14-30_2110_p5_bP4_TB00002/facsimile.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

bet er abstrakt rel., ses ik klart. Det da. *dan* er gviist ik modtageligt f gen.-g, naar det er art.: den gode mands; men det samme gælder om adj. et i adledsstilling. Art. *den* synes at ha funktion mht genus, idet man bøjer den, det, *og* t tal, fdi man har plur. *de*. Men omvendt mangler den funktion i hst t kasus, hvad der er karakteristisk, fdi den dærv km i modsætn t demonstr., som i pl. adsk. *de* & *dem*, ligesom den kræder i modsætn t demonstr mht gen.-dannelsen.

v. fr. *de* & *à* kan ingen afgørelse træffes, derimod nok v. andre præp.: *concern-ant* & *suivre-ant* har fx fuld funktion, idet de bestaar af et verbalt s forbundet m m f præsp. & indgaar i paradigme m *concerner* & *suivre*.

De fr. bundne pron har jo tsyneladende visse funktioner, saal en bøjn i kasus & tal. Men paa den anden side lader ders bet. een ane, at de er m. Deres bet synes relativ. Derved maa man jo nemlig fstaar, at det paagæld el udelukk optræder som gramm redskab, & dette synes de netop at gøre. Ikke blot staa de i modsætn t moi tol & tjener blot t angivelse af personen v verbet, men & saa et andet interessant faktum viser, at de tjener som gramm redskaber. V hj af disse pron *celui-ci* & *celui-là* alene tvejbringes i fr en forskel m visse maader af verbet. J tænker ik meget paa det forhold, at de mangler i ipv & dærv tjener t adskillelse af ipv fra de andre maader; dette forhold genfindes ofte, fx i engelsk (derimod ik i da., hvor ipv & saa paa anden maade har et særpræg). Men inden f ipv tjener de v deres placering t adskillelse af en negativ & en affirmativ type. Det er jo i bekendt, at de sættes efter v affirm, foran v neg ipv: *donne-le-lui*, men *ne le-lui donne pas*. De staaar herv i skarp modsætn t alle nominer, som ik har mulh f saadanne placeringer. Endvidere er det disse smaael alene, der adskiller vbets interr form fra den assertoriske: i den interr form sættes de efter, els fan: *il fait*, men *fait-il*. Man maa ikke tro, at denne inversion kan sammenlignes m. den danske: han gör, gör han. Paa dansk sir man & saa: manden gör, gör manden, m a o interrogationen er et ordstillfæn, hvad den ik er i fr, idet man der maa si: *l'homme fait-il*. Quasi-pron. et bevarer her nøje sin m.-agtige karakter: det blir staa-